

Arrest

nr. 56 079 van 16 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 3 november 2009 het Rijk binnen en diende op 9 november 2009 een asielaanvraag in. Op 12 oktober 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Ismaëliet afkomstig uit Karachi. U runde een landbouwbedrijf dat u overgenomen had na het overlijden van uw vader. Toen de "PPP" (Pakistan People's Party) aan de macht kwam, kwamen een aantal leden van de "PPP" geld eisen bij uw vader. Uw vader betaalde regelmatig bepaalde sommen aan die personen. Een tijdje na het overlijden van uw vader kwamen dezelfde mensen ook geld van u eisen. Zij vroegen u 500.000 roepies u wou echter aan hun

eis niet toegeven en weigerde die som te betalen. Een week nadien ging een v[r]iend aangifte doen bij de lokale politie. De klacht die werd ingediend tegen onbekenden werd echter niet door de politie opgemaakt omdat de politie ook bevreesd was voor de leden van de "PPP". Na een tijdje kwamen de personen van de "PPP" opnieuw naar uw bedrijf waarop u 10.000 roepies betaalde. Nadien werd u verder bedreigd en toen de "PPP'ers voor een derde maal naar uw huis kwamen werd u nogmaals een som van 500.000 roepies gevraagd. Omdat u geen geld meer wilde betalen werden zowel u als uw familie met de dood bedreigd. Op 18 oktober 2009 verliet u Karachi en vertrok naar Quetta in Baluchistan, vervolgens stak u de grens over met Iran. Vanuit Iran reisde u naar Turkije en van daaruit naar Griekenland. Uiteindelijk kwam u op 3 november 2009 in België aan en vroeg hier op 9 november 2009 asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van Subsidiare Bescherming zou lopen.

Uw opeenvolgende verklaringen zijn immers dermate tegenstrijdig dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag volledig wordt ondermijnd. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de leden van de "PPP" bij hun eerste bezoek aan uw bedrijf **1.000.000 roepies** (één miljoen) vroegen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Geconfronteerd met uw verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u stelde dat de "PPP'ers" **10.000 roepies** vroegen bij hun eerste bezoek, verklaarde u dat zij aanvankelijk 10.000 roepies vroegen maar later meer geld eisten (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 en vragenlijst CGVS). Nochtans blijkt duidelijk uit het gehoorverslag voor het CGVS dat men, volgens uw verklaringen, 1.000.000 roepies van u eiste. Vervolgens werd u gevraagd hoeveel geld er werd gevraagd bij hun derde bezoek. U beweerde dan voor het het CGVS dat dit **500.000 of 1.000.000 roepies** was. U stelde uiteindelijk dat er eerst 500.000 roepies werden geëist en dan nog eens 500.000 roepies werd gevraagd toen de "PPP'ers u voor een derde keer bezochten (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Dat is dan weer tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen over het bedrag dat bij het eerste bezoek van de "PPP'ers" van u werd gevraagd, zijnde 1.000.000 roepies (zie boven).

Vervolgens verklaarde u aanvankelijk voor het CGVS dat u nooit geld aan de leden van de "PPP" betaalde (zie gehoorverslag CGVS, p. 4), terwijl u volgens uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS, afgelegd voor de DVZ, stelde dat u wel geld betaalde aan de leden van de "PPP" (zie vragenlijst CGVS). Geconfronteerd met deze discrepantie gaf u plots toe dat u toch 10.000 roepies betaalde aan de "PPP'ers" (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Uw verklaring voor deze tegenstrijdige verklaringen, namelijk dat u een beetje verward was, kan niet ernstig genomen worden.

Verder zijn uw verklaringen hoe u trachtte bescherming te krijgen van de Pakistaanse autoriteiten niet coherent. Uit uw eerste verklaringen voor het CGVS en uit het verslag voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt duidelijk dat u persoonlijk naar de politie bent geweest. U beweerde immers dat u op aanraden van een vriend naar de politie ging en dat u aan de politie vertelde dat u door leden van de "PPP" werd bedreigd (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Verder in het gehoor stelde u plots dat u nooit persoonlijk naar de politie ging, maar dat er een vriend in uw plaats ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Dat u verward bent is ook weer geen afdoende verklaringen omdat bovenstaande discrepanties de kern van uw asielaanvraag raken. Verder is het ook bevreemdend te noemen dat u in het geheel geen idee heeft wie de mannen waren die u bedreigden en dat u ook geen enkel inspanning heeft geleverd om meer over uw belagers te weten te komen. U wist enkel te zeggen dat zij behoorden tot de "PPP" (de partij die aan de macht is in Pakistan) omdat zij u dit gezegd hadden (zie gehoorverslag CGVS, p. 3 en p. 4). Op zich is het bovendien al merkwaardig dat afpersers zichzelf kenbaar maken als leden van een partij die op dat ogenblik aan de macht is. Verder legde u ook incoherente verklaringen af over uw bedrijf. Zo beweert u aanvankelijk dat u niet weet wat verder met uw bedrijf, dat 10 miljoen roepies waard is, gebeurde (zie gehoorverslag CGVS, p. 2) om nadien dan weer te vertellen dat uw bedrijf door de "PPP'ers" geconfisqueerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 3).

Uit wat voorafgaat kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas en kan worden besloten dat u niet in aanmerking komt om als vluchteling te worden erkend of een subsidiair beschermingsstatuut te verkrijgen.

De identiteitskaart die u voorlegde toont enkel uw identiteit aan die hier niet in vraag wordt gesteld, doch voegt voor het overige niets aan uw asielaanvraag toe.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste en tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van *“artikel 62 Vreemdelingenwet”*.

2.2.1. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. In een eerste beroept verzoeker zich op de *“schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet”*.

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt geen originele identiteitskaart voor maar een fotokopie. De bewijswaarde van een fotokopie is relatief nu dit gemakkelijk te vervalsen is met allerhande knip- en plakwerk (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Aldus wordt zijn identiteit niet met relatieve zekerheid aangetoond. Verzoeker verzaakt bovendien aan zijn plicht tot medewerking nu hij verklaarde zowel zijn identiteitskaart als paspoort in Pakistan te hebben achtergelaten, maar hij ze, ondanks contact met achtergebleven familieleden, niet voorlegt. Dit klemt te meer nu verzoeker geen problemen had met de Pakistaanse overheid en hij aldus geenszins nood had een lange en dure illegale reis naar Europa. Bovenstaande vaststellingen houden een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas en tasten zijn geloofwaardigheid aan. Verzoeker toont evenmin aan wanneer hij zijn land verliet.

3.2. Verzoeker stelt vervolging te vrezen door leden van de PPP nu hij door hen wordt afgeperst en meent dat *“elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging dient te worden genomen”*. De Raad benadrukt evenwel dat de vrees van verzoeker tevens gegrond moet zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506).

3.2.1. Waar het verzoekschrift stelt *“Om de persoonlijke vrees, aangehaald door verzoeker, beter te kunnen begrijpen, lijkt het aangewezen rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Pakistan, en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen”*, wordt geenszins verduidelijkt met welke gegevens van de *“politieke, historische en actuele situatie in Pakistan”* onvoldoende rekening werd gehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt nochtans dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met alle elementen in het dossier en verzoekers verklaringen. Verzoekers blote bewering kan dan ook bezwaarlijk overtuigen.

3.3. Verzoeker legt geenszins afdoende objectieve elementen ter staving van zijn asielmotieven voor. Waar het verzoekschrift stelt dat *“Verzoeker heeft na het interview nog allerhande documenten overgemaakt aan het CGVS als bewijs dat hij wel degelijk eigenaar is van een bedrijf. Over deze documenten wordt niets gezegd in de bestreden beslissing”*, merkt verweerder terecht op dat deze documenten aan de commissaris-generaal werden gefaxt op 12 oktober 2010 terwijl de bestreden beslissing op diezelfde dag werd genomen. Aldus was het voor de commissaris-generaal redelijkerwijze niet mogelijk om kennis te nemen van deze documenten alvorens het nemen van de beslissing inzake verzoekers asielaanvraag. Ter terechtzitting stelt verweerder dat de documenten die verzoeker nog had overgemaakt op de dag dat de bestreden beslissing genomen werd, enkel aantonen dat hij een bedrijf had. Voorts laat verzoeker na de originele documenten aan zijn verzoekschrift toe te voegen, dan wel verdere uitleg aangaande de inhoud van de documenten te verschaffen.

3.4. Verzoeker meent dat de bewijslast *“beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid”* en wijst op regels uit het UNHCR handboek, wat verzoekers gebrek aan medewerking bezwaarlijk kan vergoelijken te meer nu verzoeker wel een identiteitskaart en paspoort heeft maar deze achterhoudt zodat zijn geloofwaardigheid ernstig wordt aangetast. Verweerder merkt terecht op dat *“vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvV, nr. 1595 van 10 september 2007; RvS, nr. 140.700 van 15 februari 2005; RvS, nr. 144.825 van 24 mei 2005; RvS, nr. 145.732 van 9 juni 2005)”*.

3.5. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en stelt *“Verzoeker vindt het spijtig dat zijn aanvraag wordt afgewezen op basis van enkele vergissingen”*. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen inderdaad een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84) en niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Verzoekers verklaringen zijn echter tegenstrijdig en incoherent op essentiële punten van zijn asielrelaas met name over de afpersingen, de bedragen die werden betaald, over zijn bedrijf en het beroep op de lokale politie. Verder kent verzoeker de afpersers niet terwijl deze zich identificeerden en volgens het verzoekschrift nog steeds naar verzoeker vragen. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen dermate tekortschieten dat aan het relaas geen geloof kan worden gehecht. Zo is niet aannemelijk dat verzoeker niet eens eenduidig kan stellen of hij wel of niet betaalde aan de afpersers en of hij wel of niet naar de politie ging. Verzoeker gaat er voorts aan voorbij dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Uit het administratief dossier blijkt dat de vragen op het CGVS niet voor een dubbelzinnige interpretatie vatbaar waren. Noch verzoeker, noch zijn advocaat hebben eerder tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag problemen aangaande zijn persoonlijkheid *“o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen”* opgeworpen. Voorts wordt deze blote bewering geenszins ondersteund door het administratief dossier en brengt verzoeker geen elementen aan ter staving van persoonlijkheidsproblemen.

3.6.1. De bestreden motivering wordt bijgevolg niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

3.7. Hoe dan ook zelfs indien verzoekers asielrelaas waarachtig is, wat niet wordt aangetoond, dan nog maakt hij niet aannemelijk dat hiervoor internationale bescherming noodzakelijk is. Ongeacht de ongelooftwaardigheid van verzoekers beroep op de lokale politie, ontnemt de weigering van de lokale politie verzoeker niet van de verplichting enige andere vorm van nationale bescherming in te roepen, wat hij evenwel heeft nagelaten te doen. Dit gebrek aan initiatief ondergraaft volledig de waarachtigheid van verzoekers ingeroepen vrees voor vervolging door PPP-leden. Wat betreft verzoekers nieuwe

verklaringen dat zowel zijn echtgenote als moeder ondergedoken leven, dat de PPP nog steeds op zoek is naar hem en zijn handtekening willen om zo definitief bezit te krijgen van zijn bedrijf, stelt de Raad wederom vast dat verzoeker deze beweringen allerm minst objectief onderbouwd en ze bijgevolg, in het licht van de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, evenmin kunnen overtuigen.

3.8. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Uit bovenstaande blijkt dat dit in casu niet het geval is.

3.9. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoeker uitdrukkelijk zelf verklaarde als Ismaëliet nooit problemen te hebben gehad omwille van zijn religie (zie gehoorverslag CGVS, p. 5).

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker roept in een tweede middel de *“schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet”* in.

4.2. Verzoeker gaat eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker dient niet aan te tonen dat het geweld direct tegen zijn persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoeker, binnen de situatie van zijn land. Verzoekers algemene en theoretische beschouwingen over het vluchtelingenrecht vermogen geenszins aan te tonen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Tot slot gaat verzoeker eraan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK